

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

FIGYELMEZTETÉS.

A *Kis Vasárnapi Ujság* czimű képes hetilap évnegyedes előfizetési ideje márczius hó végével lejárván, az előfizetések mielőbbi megújítása kéretik.

Előfizetési feltételek:

Évnegyedre (ápr.—juni).	1 frt. 50 kr.
Félévre (ápr.—szept.).	3 „ — „
Háromnegyedévre (ápr.—dec.).	4 „ 50 „
Egész évre (jan.—dec.).	6 „ — „

Az előfizetési pénzek vagy utalványok, a *Kis Vasárnapi Ujság* kiadó-hivatalához czimzendők. Pest, egyetem-utca 4. sz. alá.

A kiadó-hivatal.

A házi szellemek.

— Elbeszélés. —

(Folytatás. Képpel.)

De a lusta Tóni nem tudott aludni. Mindig csak azon törte esztét, hátha nekik is volna olyan házi tündérük, ki helyettök dolgoznék. Hová ment az, a ki nálok volt, hol lehetne őt találni, hogyan lehetne őt rá

birni, hogy visszajöjjön? — mindezek titkok voltak előtte, melyeket ő nagyon szeretett volna felfedezni.

— Ottlenn a romok közt a tónál lakik egy bagoly, — gondolá, — hátha ez lenne épen a nagymama vén baglya. Ha atyám elalszik s a hold feljön, elmegyek hozzá. Addig azonban még egyet alszom.

Aranyfényvel emelkedék fel a hold. De minél magasabbra emelkedék az égen, annál inkább ezüstté változék aranyfénye, halvány világosságot árasztva el az ingoványon, s hegyen-völgyön, és fekete árnyképet festett a falra. Tóni felébredt s az ablakhoz futott.

— A hold feljött! — mondá. Halkkal lement a létrán, keresztül a konyhán, hol a korsó viz el volt készítve, de házi tündérkét nem látott, s kiosont. Odakünn hűs volt a levegő. De gyönyörű nyári éjjel; úgy látszék, minden alszik, Tónit és a szellőt kivéve. A kövek, a falak, a holdfényben csillogó sövények, mind csendes volt; a falu tornya lenn a völgyben ugyan nem látszék álomba merültnek, de némán állt ott, mint egy ór. A házak a faluban becsukták ablakszemeiket, s úgy látszék Tóninak, mintha az egész

tájék fehér hálóköntöst vett volna magára és szintén aludnék.

— Hú, hú, hú! — kiáltott egy hang mögötte a szilvából. Tehát mégis virrasztott valaki. „Ez az öreg bagoly!” — mondá Tóni magában, és csakugyan ott közeledett nehézkes röptével, suhogó szárnycsattogással a mezőn át, s leereszkedék a romokra. Az öreg bagoly gyorsabban repült, mint látszék, mert ámbár Tóni sietett, hogy utolérje, mégis előbb ért a romokhoz. Elejénten nem is láthatta őt, de midőn sajátságos, rekedt hangot hallott feje felett, felnézett, s ott ült a vén bagoly a falon, valami fekete, idomtalan tárgyat ránczizálva és csipkedve és sárga szemeit Tónira meresztve.

— Oh Istenem! — suttogá Tóni, mert kissé furcsán érezte magát.

A vén bagoly leejté a fekete tárgyat s rekedten kiáltá:

— Jer fel, jer fel!

Tehát mégis tudott beszélni! Bizonyára ő volt az igazi vén bagoly. Tóni hátán hideg borzadály futott végig.

— Jer fel, jer fel! — ismétlé.

A vén bagoly egy félig leomlott falon ült, hová Tóni sokszor felmászott tréfából; most is megtette, s nemsokára szemtől szembe ült az öreg bagolylyal.

— Csókolj meg engem, — mondá a vén bagoly. Szeme úgy forgott, mint két tüzes karika, de Tóni nem mert ellentmondani.

Közelebb huzódott a bagoly mellé s kerek tüzes arczába nyomta ajkait. Oh milyen pelyhes, milyen lágy és meleg volt az! Tóni

ajkai mélyen, mélyen elmerültek a lágy pehelybe.

— Nos hát, mit akarsz tőlem? — kérdé a bagoly.

— Kérlek, — mondá Tóni kissé bátrabban, — nem lennél te olyan szives nekem megmondani, hol találhatnék egy házi szellemet, s hogyan csálhatnám őt hozzánk, hogy ott maradjon?

— Hú, hú! — mondá a bagoly, — tehát azt szeretnéd tudni? Én ismerek három házi tündért.

— Pompás! — kiáltá Tóni. — S hol laknak azok?

— Apád házában.

— Apám házában? — kiáltá Tóni ijedten. — De hát hol? Oh én majd felkeresem őket. De hát miért nem dolgoznak semmit?

— Az egyik még nagyon fiatal, — viszonzá a bagoly.

— Hát a másik kettő miért nem dolgozik?

— Mert lusták, lomhák! — huhogott a bagoly s megrázta magát, hogy csak úgy röpültek a pelyhek, és Tóni majd leesett ijedtében.

— Akkor nem használhatjuk őket, ha lusták, — mondá. — Mirevalók a háziszellemek, ha lusták?

— Tán nem mondta meg nekik senki, hogy mit tegyenek, — jegyzé meg a bagoly.

— Azt pedig megtudhatnák tőlem, ha csak megmondanád nekem, hol találhatom őket.

— Ugy, ugy? hú, hú uhú!

Tóni nem tudta, kiabál-e, vagy kaczag-e a vén bagoly, — utoljára tán épen őt neveti ki.

— Természetesen; — mondá. — Mielőtt apám felkel, nekik ott kellene lenniök, a házat kiséperniök, tüzet rakniök, az asztalt megteríteniök s körülnézniök, van-e még valami tennivaló. Ugy tettek a házi szellemek nagymamám fiatal-korában. Aztán még a szobát is kitakaríthatnák, fát hoznának be, a szabásnál felmaradt kelmedarabkákat összedehetnék s a nagymamának kötnivalót készíthetnének. Oh volna ott elég dolog!

— Az ám! hú, hú, — mondá a bagoly. — Uhú, hú, én megmondhatom neked, hol találhatsz egyet a házi szellemek közül, s ha azt megtalálod, majd ő megnevezi neked

fivéréét. De minden attól függ, van-e elég bátorságod e vállalatra, s hogyan teljesíted utasításaimat.

— Kész vagyok mindenre, a mit te mondani fogsz nekem. Majd aztán rábeszélem én őket, hogy jöjjenek el, s mennyire fogja őket mindenki szeretni, ha hasznosak lesznek!

— Hú, uhú, hú hú! — kiáltá a bagoly. — Most hát ügyelj ide: mikor holdvilág van, menj a tónak észak felőli partjára, fordulj meg háromszor s mondd el a következő varázs-szavakat:

„Forgok, forgok; tündér, mutasd meg magadat! Ha a vízbe nézek — meglátom — —“

Ha ezt megttetted, hirtelen nézz a vízbe s mondj egy rímet az első sornak utolsó szavára, akkor megmutatja magát a tündérke. De ha nem leled meg a helyes rímet, akkor mindhiába.

— Vizi lény az a tündér, hogy a víz alatt lakik? — kérde Tóni, lassan leereszkedvén a falról.

— Az attól füg, van-e halfarka; hiszen azt majd meglátod.

— Jól van, most épen holdvilág van, s így hát utnak indulok, — mondá Tóni. — Köszönöm szépen, bagoly néni; éljen boldogul! — ezzel leugrott s futásnak indult, magában mondván:

— Bizony azt hiszem mégis, hogy vizi lény, mert különben nem tudna élni a vízben. Majd megmondom a nagymamának, hogy én többet tudok a házi szellemekről, mint ő; — tevé hozzá, mert ő is szeretett dicsekedni, mint ez sok gyermeknek szokása.

A hold fényesen megvilágítja a tó tükkrét; Tóni jól ismerte e helyet szép viszhangja miatt. A partnál árnyat vetett a vízre a nád és egyéb vizi növény. Tóni az északi oldalra ment, s miután háromszor megfordult, a mint a vén bagoly megparancsolta, mondá: „Forgok, forgok; tündér, mutasd meg magadat! Ha a vízbe nézek — meglátom — —“

Hirtelen a vízbe tekintett és látta — saját alakjának képmását.

— Hiszen én itt csak magamat látom! — mondá Tóni. — Vajjon milyen szó lehet az csak! Bizonyára elhibáztam!

— Hibáztam! — kiáltott a viszhang.

Tóni meg volt lepve, hogy a viszhang még ilyen későn is ébren van.

— Eh, hallgass! — kiáltá. — Elég bosszantó dolog az ugy is. Magadat! Szakad! Ragad! Szabad! Vadat! — Ah, az mind nem ér semmit. Egy szó sem illik oda, s tündér helyett nem látok egyebet, csak — magamat!

— Magamat; — ismétlé a viszhang.

— Nem hallgatsz?! — förmedt rá Tóni. — Ha legalább megmondanád nekem az igazi szót, akkor csak érne valamit beleavatkozásod; de azt kiáltod csak: „Magamat!“ a mi se nem rím, se nem oda való, — utoljára mégis csak rím, milyen csodálatos!

„Forgok, forgok; tündér, mutasd meg magadat! Ha a vízbe nézek — meglátom — magamat!“

Csakugyan összeillik. Mit jelentsen az? A nagymama azt mondaná: A vén bagoly tudja azt. Vajjon megkérdézzem tőle?

— Tőle! — szolt a viszhang.

— Ugyan halgass már egyszer és aludjál! — Hiszen ugy is megyek, — mondá Tóni.

A vén bagoly még ugyanazon helyen ült.

— Hú, hú! — mondá, midőn Tóni felmászott hozzá. — Mit láttál a tóban?

— Hát csak magamat, — viszonzá Tóni megvetőleg.

— És mit kívántál látni?

— Hát természetesen egy tündérkét, a mint te mondtad nekem.

— És hogy néznek ki a tündérkék, ha szabad kérdezniem?

— Az, a kit nagyanyám ismert, szorgalmas kis kópé volt, s ugy nézett ki, mint egy kis ember, — viszonzá Tóni.

— Vajjon! — mondá a bagoly, — hanem te tudod, ugy-e, hogy ez a kis kópé itt lusta kis ember. Hú! hú! Meg vagy róla győződve, hogy nem őt láttad?

— Mindenesetre, — viszonzá Tóni hetykén. — Én csak magamat láttam.

— Hú! púh! Milyen érzékeny vagy te. Hát kérlek, te kicsoda vagy?

— Én nem vagyok tündér.

— Hátha csalódom. Meglelted a rímet? — Nem én, semmi más rímet, mely hozzá illenék, nem leltem, mint a „magamat.“

— Hiszen az nagyon jól van. Hát mit akarsz még? Hol van fivéred?

— A padláson alszik az ágyában.

— Hiszen akkor minden kérdésemre megvan a felelet, — mondá a bagoly. —

Menj haza, most már tudod, mit kell tenned. Jó éjt, vagy inkább jó reggelt; éjjél régen elmúlt; — és a vén bagoly kiterjeszté szárnyait.

— Maradj még egy pillanatig, kérlek, — mondá Tóni félénken. — Én nem értelek. De én még sem vagyok házi szellem, nemde?

— Igen, te az vagy, még pedig nagyon rest házi szellem. A gyermekek mind házi szellemek vagy tündérek!

— De én nem dolgozhatom úgy, mint ők, — jegyzé meg Tóni.

— Miért nem? — Te is kisöpörhetnéd a pitvart, megterithetnéd az asztalt, kitakaríthatnád a szobát, behozhatnád a fát, összeszedhetnéd a forgácsot és kiválogathatnád nagyanyádnak a kötéshez való szelleteket. Tudom, sok dolog van nálatok

— De alig hiszem, hogy én mindazt szívesen megtenném, — felelé Tóni. — Inkább szeretnék egy házi tündéret, ki helyettem dolgoznék.

— Hát te mit tennél addig? — kérde a bagoly. — Lustálkodnál, ugy-e? Mit gondolsz, öröme szolgál-e egy apának, ha olyan gyermekei vannak, kik nem segítik őt semmiben sem? Oh, ha csak tudnák, mennyire szeretné őket minden ember, ha szorgalmasak és hasznosak lennének!

— De hát csakugyan való igaz ez? — kérde Tóni bámulva. — A házi tündérek csak gyermekek?

— Igen. Ugy van, — bizonyítá a bagoly. — Azt hiszed te, hogy a tündérek csak azért jönnek a házakba, hogy a lusta gyermekeket minden dologtól megmentse? — Tóni, — mondá bagoly néni komolyan, míg szemei szinte lángoltak és szikráztak, — te értelmes gyermek vagy és felfogod, a mit hozzád szólnak; én elbeszélek neked mindent a házi tündérekről, a mint ős-anyánkról ránk maradt, ki a szellemekkel, tündérekkel, és rémekkel nagyon ismerős volt. És azután megmondod nekem véleményedet, nem hiszed-e magad is, hogy a házi szellemek nem egyebek, mint jó gyermekek; én meg vagyok győződve róla, s azt hiszem, a bölcsesség még nem halt ki ős-anyámmal és családommal.

— Kérlek szépen, bagoly néni, beszélj el nekem! — mondá Tóni.

(Vége következik.)

Itt van a kikelet.

Itt van a kikelet:
Kizöldült a mező
S virágokkal teljes,
Tiszta a levegő.
Méh és lepke repül
Virágról virágra;
Mindenfelé terjed
Finom illat-árja.

Itt van a kikelet:
Lombgazdag az erdő;
Büvös madárdaltól
Oly hangos, oly zengő.
Ragyogó napsugár
Száll a fatetőkre;
Leng a hús árnyékban
A berek szellője.

Itt van a kikelet:
Magáról a patak
Lerázta már a jég-
Lánczot s tovább szalad.
Szalad a folyamba,
Ezzel a tengerbe:
Nehogy a tél újra
Jégbilincsbe verje.

Itt van a kikelet:
Mosolyg az ég arca;
Uszik egypár piros
Báránfelfő rajta.
Gyönyörűn tündöklük
Az arany nap fénye;
Csupa életet önt
Az egész vidékbe.

Itt van a kikelet:
Örül minden kebel . . .
Csak én szomorkodjam! ?
Gyorsan öröme fel!
El búval és gonddal,
Vigadni kell csupán:
Halálos bűn volna
Búsulni tél után.

Városov Mihály.

Az izraeliták husvétii ünnepe. (Lásd szövegét a 247. lapon.)

A fakanál.

— Rege. —

Volt egyszer egy fakanál, mely igen finom, csinos és szép volt, nyele ügyes faragásokkal volt czifrázva; alig lehetett valami csinosabb művet látni, mint ez egyszerű kanalat, fehér, sárga és veres ereivel.

A ki csak látta, dicsérte a fakanalat s mondá: ah, mily szép vagy te!

A fakanál e dicséretekre kevély lett, mert a kevélység minden teremtet dologra elragad, következéleg a fakanalak is gögösek lehetnek szívökben, mert az ő szívök keskeny testökben, a nyélben rejlik.

— Ah, — gondolá a fakanál, — ha én ezüstkanál lehetnék, mert most csak szolgák és szolgálóleányok vesznek kezeikbe; de ha ezüstkanál volnék, ugy könnyen megtörténhetnék, hogy maga a király is ennék velem ezüst tányérjáról . . . Így pedig csak cseréptálakba, árpakásába mártogatnak.

Nem is volt tovább nyugta, hanem megszólitotta gazdasszonyát:

— Édes asszonyom, én sokkal jobbnak tartom magamat, mint hogy csupán egyszerű fakanál legyek, — én érzem magamban, hogy én nem a konyhába való vagyok, hanem az asztalra . . . én nem tudok meg egyezni a béresekkal és szolgálókkal, kik oly gorombák s velem sokszor rosszul bánanak; édes asszonyom, gondoskodjál rólam, hogy ezüst kanál legyek.

Az asszony nem akarta kedvét szegni a kis kanálnak s elvitte azt egy ötvöshöz, ki megígérte, hogy megezüstözi. Be is vonta ezüsttel szépen a fakanalat, ugy hogy az csak ugy ragyogott s annyira vidám volt kis szívében, hogy az csaknem mozogni tetszett a nyélben.

Hazavitetvén, az ezüstkosárba tétetett, s mindjárt atyafiságot kötött az ezüstkanalakkal; a kávéskanalaktól *bácsinak* hivatta magát, ő pedig a többiket *testvéreinek* szólította. Emellett a nagy szedőkanalat *nagyapjának* nevezte, jöllehet az őt soha sem látta; de midőn a kanalak használatba vétettek, neki mindig a kosárban kellett maradnia, bár rendesen felül feküdt, hogy ott ne feledjék, s el nem tudta gondolni: miért marad ott önhibáján kívül.

Midőn már ez sokszor megtörtént s neki

mindig maradnia kellett, panaszt tett asszonyának, mondván:

— Kérlek édes asszonyom, mondd meg a szobaleánynak, hogy én is ezüstkanál vagyok s épen oly jó, mint a többi; meg nem foghatom, miért különbözik el a többitől, mikor én mindegyiknél fényesebb vagyok.

— Hja, — mondá az asszony — érzi sulyodról, hogy te csak megezüstözött darab fa vagy.

— Suly, suly, — dadogá a fakanál, — hát nem egyedül a külső fény különbözteti meg a valódi ezüst kanalat a fakanáltól?

— Nem bizony, édes kanalam, az ezüst sokkal nehezebb, mint a fa, az a fődolog.

— Na, hát csináltass engem is nehezebbé. Épen oly jó akarok lenni, mint a többi s e lealacsonyítást nem tűröm.

Az asszony most sem akarta kedvét szegni kedves fakanalának, s elvitte azt ismét az ötvöshöz.

— Uram, — mondá, — tegye a kanalat épen oly sulyossá, mint ha egészen ezüsből volna.

— Az lehetetlen a nélkül, hogy az ember ólmot ne öntsön a nyelébe, — felelé a mester.

— Oh jaj, — gondolá a fakanál, — akkor keresztül kell szívemet furnia . . . de a dicsőségért mindent el kell szenvedni; hadd furja keresztül szívemet, öntse tele azt ólmmal . . . csakhogy igazi ezüstkanálnak nézzenek!

Az ötvös csakugyan ki is furta a szegény fakanál szívét, az nagyon sok fájdalmat okozott, de ő hallgatott és szenvedett . . . Azután forró ólmot öntött be az ötvös, mely behatott a szívbe s ott megmerevedett; de azt is eltúrta a tiszteletért s dicsőségért.

Végre készen volt s ujjalag megezüstözve került ismét az ezüstkosárba.

A szobaleány most már valódi ezüstkanálnak tartotta őt, s ennek ő nagyon örvendett volna, ha az ólmdarab szívében nincs, mert ez megfosztotta őt a dicsőség valódi élvezetétől.

Több éven keresztül használtatott, mint igazi ezüstkanál, mert nagyon jól meg volt futtatva s a sulya is tökéletes volt. De egyszer asszonya meghalt.

Ennek megörült a fakanál, mert a háznál egyedül asszonya tudta csak, hogy ő

tulajdonképen fa, ezüstboritékkal s ólom-sulylyal.

— Moet már egy lélek sem tudja, hogy én fakanál vagyok, — gondolá, — most már hirnevem biztos és állandó.

De mi történt? — Az ezüstneműek mind eladattak s feldolgoztattak.

Midőn a szegény fakanál az olvasztótégelyt meglátta, melybe kerülnie kellett, megijedt s elkezdett a többi kanalaknak panaszkodni a zsarnokságról, melyet rajtok az emberek, mint szegény védtelen teremtményeken gyakorolnak.

— Elégetnek, megsemmisítenek bennünket, — mondá.

— Oh nem, csak megolvasztanak, — mondák az ezüstkanalak. — Talán lehet bennünk valami réz, melyet ki lehet égetni, akkor aztán tisztábbak és jobbak leszünk, mint eddig voltunk.

A fakanál azonban vigasztalhatlan volt, s midőn őt a tégelybe akarták tenni, remegő hangon mondá:

— Édes mester ur, én bizonyosan ezüstkanál vagyok, az nagyon természetes; lát-szik külsőmről s érezhető sulyomról, de én még sem vagyok olyan ezüst, mint a többi; én sokkal finomabb nemből vagyok, mely a tüzet nem állja ki, hanem elpárolog.

— Tehát higany vagy?

— Igen, higany, mert igen fürge természetű vagyok.

— Nem, te nem vagy higany, hanem talán ezin.

— Isten mentsen; ugyan hogy vélekedhetel ily közönségesen rólam, édes mester?

— Vagy talán ólom?

— Ólom? hisz azt jól látod, mester, hogy ólom nem vagyok.

— Na, majd meglátom, — mondá a mester, s a kanál nyelét meg akarta hajtani, de knak! — eltört az, s az ólom kiesett belőle.

— Ahá, tehát fakanál vagy . . .

— Igen, — mondá a fakanál, egészen könnyen, vidáman érezve magát, hogy az ólom kiesett szívéből, — igen, én csak fakanál vagyok s nem is akarok más maradni, mint egyszerű fakanál. Vedd le rólam az ezüstöt, édes mester, enyvezz össze engem s tégy ki a konyhába a többi fakanalak közé, hadd mondjam meg nekik, mily ostobaság

egy fakanáltól az ezüstkanalak rangjára vágyakozni.

* * *

A ki, egyszerű, megelégedett s az Istentől neki adatott sorsából, minden alapos ok nélkül, nagyra vágyakozik, úgy jár, mint a fakanál: külsőleg mutat valamit, de megcsalja magát s megcsal másokat. — Sorsával kiki megelégedett legyen.

Milesz Béla.

Az izraeliták husvétünnepé.

(Képpel.)

Milyen szép, milyen megható magasztos kép! Egy gazdagabb zsidó-család husvétünnepé az, melyet képünk ábrázol. A husvét- (paszach- vagy peszach-) ünnepekre már hetekkel előbb kezdenek készülődni, s különösen a nők fáradhatlan szorgalmat fejtenek ki az előkészületek alatt. A kilencz napig tartó ünnepre való étkeket jóelőre elkészítik, s ilyenkor a jobbmódú zsidó-családok szegény hitsorsosait is részletetik az élvezetekben és örömeiben.

Hanem ezen örömeik nem zajosak, mértéktelen evés-ivásról szó sincs, kitörő szilaj jókedvet sem lehet észrevenni, zene, táncz, zajos lakoma szintén ki van zárva az ünnepi élvezetek köréből. S mégis oly várva-várják a husvét előestéjét (soder este). Valahára itt van! Vége van az est-imának, és a családátya belép a díszes, fényesen kivilágított szobába, hol fiai, leányai, unokái és vendégei várják és üdvözlik. Most a megáldás szertartása következik, a családátya minden jelenlevő fejére rá teszi kezét, és imádkozva megáldja őket. Fehér talár fűdi az öreg tagjait, az ugynevezett halotti ing, melyben őt egykor eltemetik. És ha a fiatal unokák egyike bámulva kérdi ezen rendkívüli öltözet okát, azt felelik neki: „Örömeink közepett sem szabad felednünk, hogy halandók vagyunk“.

Ha a családfő helyet foglalt az asztalnál, akkor a legidősebb leány ezüst medenczét és kantát hoz, s keleti szokás szerint háromszor megöntözi az apa kezét. Akkor, miután a többiek is leültek s a székökre készített imakönyveiket kezökbe vették, jobb

A ezgányéletből. (Lásd szöveget a 250. lapon.)

A cigány életből. (Lásd szövegét a 250. lapon.)

kezével a három husvétii kenyérre mutat, melyek előtte egy tálcán vannak és így szól: „Ilyen kenyeret ettek apáink Egyiptom földjén... a ki éhezik, jöjjön ide és osztozzék velünk, a kinek kell, itt jóllakhatik...“

Az ájtatos szertartások után vigan hozzálatnak a vacsorához és azután megint zsoldárokat énekelnek és szertartásokat végeznek, s ünnepöknek néha csak éjjél vet véget. Ekkor ismét derült kedvvel szétozlanak, a vendégek elbucsuznak, a háziak pedig nyugodni mennek.

Az izraelita népnek csak is családi ünnepei vannak, s azokat szigorun megtartja. Ünnepepokon a legszegényebb zsidó sem dolgozik, különösen a vidéken, s ha az egész héten át ázott-fázott, akár nehéz batyut cipelve, akár vásárról vásárra járva, — ha nem evett egyebet száraz kenyérenél, az ő kedves szabbath-estéjére hazafelé igyekszik juthatni, kitakarított, feldiszített lakába, hol 24 órát imázás és ájtatos szertartások közt, családja körében tölt.

Képek a cigány életből.

(Két képpel.)

„Itt vannak a cigányok!“ — Hol tanyáznak? — „Odakiin a falu mögött a füzesben“, — így kiáltanak a falu gyerkőcei egymásnak, és kis idő múlva elterjed a hír az egész faluban: „itt vannak a cigányok!“ — még pedig a javából valók, egyenesen Erdélyből jönnek, Oláhország határszéléről.

Ezek aztán igazán cigányok, kik sokféle mesterséget folytatnak: varázslók, — leginkább azt illetőleg, hogy mindenféle élő- és élettelen tárgyakat mások birtokából saját birtokukba átvarázsolnak, pedig azon igen egyszerű varázsi-ige hatalmánál fogva, mely e pár szóból áll: „Ha nem jössz, viszlek!“ —

Hanem menjünk ki a füzesbe s nézzük meg a cigánytanyát.

Mire kiérünk, a cigányok már egészen elrendezték tanyájokat, csak a rongyos sátorokat igazgatják még. Itt az óriási fűzfá árnyában letelepedett egy egész család, s az egyik suhancz már vissza is tér a falu koresmájából, hová a legdiszesebb paripán elvágatott, vagy baktatott, s hozott is egy korsó

bort, mit most épen meg akar kóstolni, mert a „dadé“ (apa) azt mondta neki, hozzon a javából, csak olcsó legyen. A barna purdék, félmeztelenen, rongyokba burkolva vigan szaladgálnak, verekednek, betanulják holnapra a cigány-tánczot, cigánykereket vetnek, s gyakorolják magukat a diszesebbnél diszesebb czimzésekben, melyekkel holnap majd kísérni fogják az országuton haladó kocsikat, „csak egy krajczárkát“ kérve oly siralmas hangon, hogy szinte megesik az embernek a szíve rajtuk; ők nem ismernek egyéb boldogságot, csak enni — sokat — bármilyen is az, és inni — ha lehet.

De menjünk fel ide a dombra, onnan beláthatjuk az egész táborot. Most már készen vannak a sátrak is, az egyiknek nincs ugyan oldala, a másik hátulja, a harmadiknak ponyvája annyira ki van himezve kisebb-nagyobb lyukakkal, hogy azt sem tudni, mi több rajta, a lyuk-e vagy a váson, mi azokat környezi, — de se baj! a cigányok mégis otthonn vannak, hiszen ők nem ismernek más otthont, e barna vándormadarak!

Lám, lám! már itt-ott hozzá is fogtak a munkához; ott az egyik sátor előtt ül egy koros cigányasszony, s már javában köti a meszelőt, és az a szép barna menyecske a kis purdéval már fel van készülve, hogy a faluba menjen meszelőt árulni, de abban a kosárban ott a karjain piszkos, rongyos kártya is van, mert ő tud „szerencsét mondani“, eltalálja a leányok minden „szíve szándékát“ — s beszéd közben azon van, hogy egy vagy más közellévő tárgyat kosarába csúsztasson.

De a nap már lenyugodott, s ámbár még világos van, induljunk mi is hazafelé, utközben még megállunk s hallgatjuk egy darabig azt a keserves, bús nótát, mit az őszhaju öreg, öreg dadé hegedűjén huz, távolabb a sáttortól egy fatörzsön ülve; előtte áll kis unokája s klarinétal kíséri nagyatyja hegedűjátékát, — s az öreg és a fiatal annyira el van merülve a zenébe, hogy észre sem veszik közeledésünket. — Tegyük oda az öreg mellé egy kis ajándékot, és siessünk haza, holnap ismét megnézzük, a cigánytáborot. Jó éjt! —

(Folyt. következik.)

Visszajöttél fecske.

Visszajöttél, fecske,
S újra visszahoztad
Életét a földnek
S fényét az égboltnak.

Visszahoztad ékes,
Öltönyét a rétnak,
A ligetnek lombját
S azúrját a légnak.

Visszahoztad kedves
Mosolyát a napnak,
S ezüstfehér fényes
Tükrét a pataknak,

Visszahoztad a kis
Szorgalmatos méhet
S a pillangót, melynél
Csupa élv az élet.

Visszahoztad a vig
Dalos ajkú szellőt,
Mely dús illatával
Erdőt, mezőt eltölt.

Visszahoztál mindent,
Miket csak magaddal
Elvivél az elmúlt
Őszi időszakkal.

E sok jótettedért
Légy megáldva, fecske,
Egész életedet
Szerencse kövesse!

Városov Mihály.

A farkas, sakál, róka, hiéna.

(Vége.)

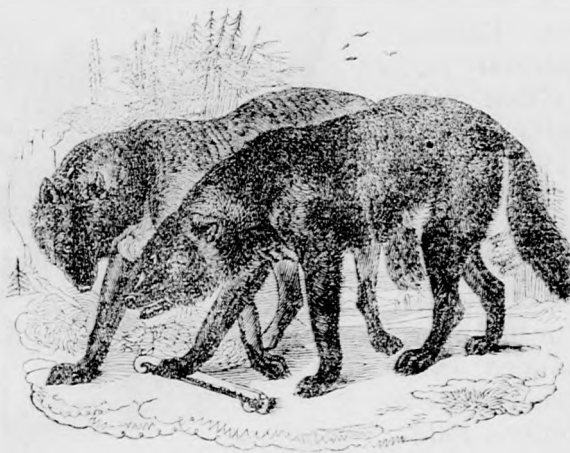
A sakál.

(Képpel.)

A sakál testalkatra igen sokban hasonlít a farkashoz. Testét tömött, kissé gyapjas szőr fedí, mely a felső testrészekben szennyes-sárga, hasán inkább fehéres. Farka bozontos, mint a rókaé. A sakál hazája Arábia, Perzsia s Afrikának nagy része. Európában sehol sem találhatik a sakál, sőt

állatkertekben sem régóta tartatik. Honában azonban nagyon ismeretes. A biblia-magyarázók szerint ama 300 állat, miket Sámson farkukra kötött égő csutakkal a filiszteusok gabnaföldjére bocsátott, szintén sakál volt, jóllehet a bibliában rókaokról van szó. A sakál társas állat, ezért lehetséges nagy mennyiségben összefogni, míg a róka nagy mennyiségben sehol sem található.

Mindamellett azonban, hogy oly nagy csapatokban élnek együtt a sakálok, korántsem oly veszélyesek és pusztítók, mint akár a róka, akár a farkasok. Sőt azáltal, hogy a sakálok nem annyira élő állatból, hanem inkább döggel táplálkoznak, a forró tartományok lakóinak igen nagy szolgálatot tesznek. A sakál már messziről megérzi a dögszagot és siet fölemészteni a hullát, s így elejét veszi annak, hogy a hullák rothadása megrontsa a levegőt.

A sakál mindamellett ragadozó állat, és az antilopoknak és a juhoknak pusztítója. Ebből s méginkább onnan, hogy a sakál döggel él, azt beszél a nép hiedelme, hogy a sakál az oroszlány szolgája s a prédát ennek számára ejti. el. Ez azonban csak annyiban igaz, a mennyiben az oroszlány hallván a sakálok ordítását valamely préda elejtésekor, szintén utra kél, s ha nem késő, elrabolja az elejtett zsákmányt. Utazók beszélik, hogy sem az oroszlány, sem a tigris ordítása nem oly rémitő, mint a midőn valamely sakálcsoport éjjel ordítani kezd.

A sakál megszeliidítése főként két okból ritka eset. Egyik az, hogy a sakál erős büzzel bír, mi kellemetlen, sőt kiállhatatlan; a másik meg az, hogy annyira félénk termé-

szetü, miszerint megszelidítése jóformán semmi hasznot nem hajtana.

A sakál kölykei ép úgy, mint a kutyáé, vakon jönnek a világra.

A róka.

(Képpel.)

A róka nagyságra kisebb mint a kutya-család már említett nemzetségei; ugyanezt mondhatjuk erejéről is. De e hiányokat mind kipótolja ő ravaszsága által. A róka egész élete ravaszság, álnokság, számitás, azért mindenütt mint ennek jelképe említetik. Csaknem az egész földön el van terjedve, — található az ó-világban ép úgy, mint az új világ legtöbb tartományai-ban. Rendesen párosan él, s ebben valamint abban is különbözik a farkastól és sakáltól, hogy megelégszik egy vidékkel s nem kóborol minden évben más és más vidékre. Földalatti lyukban lakik, de nem maga készíti lakhelyét, —

kényelmesebbnek tartja a gyengébb állatot kiüzni a kész lakból, s ezt legfőlebb önbiztosítása végett több kijarással látja el. Ha megy, lompos farkával elsimitja lábnyomait, hogy üldözője rá ne találhasson. Néha meg — számitó ravaszság-ból — háttal megy előre. E ravaszsága még a legnagyobb veszélyben sem hagyja el s ritkán hagyja cserben. Ha eleszik, holt-nak teteti magát, vagy oly alázatosnak, mintha eszeágában sem volna menekülési szándéka. S csak mikor ez nem használ, lép föl támadólag fogaival és körmeivel. Akkor is cselt használ, ha prédára éhezik. Ha sül-

dönyulra talál, azzal előbb játszani kezd, mintha atyafia volna, s ha ekkor sikerül megnyerni a tapasztalatlan nyul bizalmát, könnyedén megragadja és fölfalja. Ha zsákmányát egyszerre nem bírja elfogyasztani, elássa, s ha megéhezik, ismét előveszi.

Eledelét nem csupán az állatvilágból veszi. Szereti a gyümölcsöt s főként a tojást, a madaraktól elorozza tojásaikat s a méhek-től ellopja a mézet. Mindenféle húst meg-eszik, de leginkább a házi szárnyasok ked-vencz étkei. E végett bejár a tanyákra, fal-vakba s belopózik az ólba. Rendesen éjjel indul vadászatra.

Ily kártékonyágaért ép úgy irtják az emberek, mint a farkast, és pedig törrel, kifüstöléssel és fegyverrel, de vadászszák a rókát még mulatságból is. A vadászatnak e neme november és február hóban lóháton és róka-kopók segélyével üze-tik. Angliában az ilyféle róka-vadászat már rég idő óta kedvelt mulat-sága a főran-guaknak. Hazánkban is pár tized óta mind-

inkább divatos-sá lesz.

A rókát kicsi-korában meglehet szelidíteni, a mikor igen mulatságos. De szelid-sége csak addig tart, míg egészen megnő és szabadon érzi magát. Bőrét prémül használják.

A hiéna.

(Képpel.)

A hiéna nagyságban nem sokat különbözik a mi komondor kutyánktól. Van csíkos és foltos hiéna. A csíkosnak színe barnás-sárga, setétbarna sávokkal. Hátán végig a szőr sokkal hosszabb és tömöttebb,

mint egyébutt. Hazája Afrika és nyugati Ázsia. Nyakával igen nagy erőt képes kifejteni; hihetőleg ez indítá arra Pliniust, hogy azt állítsa, miszerint a hiena nyaka nem csigolyákból, hanem egy darab csontból áll.

A foltos hiéna leginkább foltjai által különbözik amattól. Hazája Dél-Afrika.

A hiéna rég idők óta rossz híren állt az emberek előtt. Azt hitték nevezetesen, hogy a hiéna az embernek oly nagy mérvben ellensége, hogy még kedvesei sírját sem kiméli meg bőségszerűen, hanem feltöri a temető nyugalalmát s elhordja az eltemetett hullákat. Igaz, hogy háborus időkben a csatatéren maradt hullákat, ha hozzá-

férhetnek, hiénacsapatok lepik el; de azért ebből még nem következik, hogy a hiéna emberhussal él. Inkább megeszi a döögöt, s mivel ennek feltalálására éles szaglással bír, a forró tartományokra nézve valóságos áldás a hiéna.

A hiéna — jóllehet külsejére sokban hasonlít a kutyához, mindamellett sokban különbözik ettől. E különbség főként a fogak alkotásában és a táplálkozásban áll.

Barrow dél-afrikai utleírásában mondja, hogy a hiéna hamar megszeliidül s ekkor vadászatra használtatik, s ép oly hü és engedelmes, mint a házi eb.

Kovács Lajos.

Kis köszöntő.

Tavaszi első napján.

Vig tavasz szállt ma az égre
Épen neved ünnepére;
Cseng madárdal mezőn, erdőn,
Elszáll messze az a szellőn.

Igézőn szép a természet,
Benne csupa élv, az élet;
Egyre kiesbül a határ,
Nagyon gazdag az illatár.

Egy ily tavasz legyen élted,
Dús s állandó egészséged,

El nem muló boldogságod,
Kedved rózsás s pályád áldott.
(Barátomnak.)

V. M.

Mulassunk.

A bungó.

A bungó morgó hangjáért kedves a gyermekek előtt. Ez áll egy üres golyóból, melynek oldalán egy négyszögű éles szélű nyílás van, belseje pedig szurokkal van bevonva, hogy sima legyen belfelülete. Ez egyetlen kis-ujjnyi hosszú lábán szokott morogva tánczolni. Hogy erre kényszeríthessük, szükséges az ugynevezett kules, azaz egy ujjnyi hosszú fa, melynek egyik végén akkora lyuk van, hogy a bungó lába könnyen beleférhessen. Oldalt ezen lyukba egy más kisebb szolgál a kötő számára. Ugyanekkora kis lyuk van furva

a bungó lábára is. Egy karhosszaságu kötőfonalat átdugunk a kulcs oldala kis lyukán s miután kevés híján az egészet áthuztuk, végét a bungóláb lyukába dugjuk, s azután az egészet szabályosan rácsavargatjuk. Így betéve a bungólábat a kulcs lyukába, bal kézzel megfogjuk, a jobbal pedig a fonalat erősen megrántjuk, úgy hogy a bungó a

lyukból a földre ugorjék. Némely bungó úgy van készítve, hogy a kulcslyuk számára felül külön nyele van (lásd a képet). Ha a bungót így útnak eresztjük, elkezd szépen, mint a gólya, egy lábon táncolni és hozzá még úgy morog, mint egy medvebocs.

A sánta róka.

Egy gyermeket számlálás útján olítélnak arra, hogy sánta róka legyen, és számára a játszó téren földbe karczolt körvonal által barlangot jelölnek ki. Mindenik játszó zsebkendőjét puffá fonja össze. Barlangján belül a róka két lábon állhat, de mihelyt annak határát átlépte: egyik lábára sántítania kell, vagy a jobbra vagy a balra, a mint előre meghatározzák. A játszó a rókát minden módon ingerlik s igyekeznek őt barlangja elhagyására kényszeríteni. Ő kilesi az alkalmas időt, hogy észrevétlenül valamelyik ingerkedőre szökdecseljen föllábon. Ha sikerül valamelyiket puffjával megütni: akkor az ezen pillanattól fogva „sánta róka” lesz s a játszó ütlegekkel a barlangba hajtják. Ha pedig a róka mindkét lábával megérinti a földet, hasonlóképpen ütlegekkel a barlangba kergetik.

Fazék-ütés.

Ha ezen játéknál számos néző van jelen, legalkalmasabb egy széles sima tért földbe szurt pálezákra kötött madzaggal körülkorlátozni. Ha ez megtörtént, a tér közepére tesznek czélul egy beborított fazékat. Ettől mintegy húsz lépésnyire felállítják az ütőt, kinek szeméi be vannak kötve. Ütő-fegyverül egy könnyű botot adnak kezébe. Ezt magasan tartva kell hordania, s nem szabad azzal a földön tapogatnia, hanem három függőleges ütést kell azzal tennie. Néha meg van engedve az ütőnek, hogy mielőtt szeméit bekötnék, a távolságot lépéssel mérje ki; de miután szeméit bekötötték, megforgatják háromszor s az

után magára hagyják, hogy a helyes irányt találja el. A körülállók közül senkinek sem szabad őt kiáltással zavarni vagy a helyes nyomra utasítani; hogy pedig meg ne botoljék valamiben, arról előre kell gondoskodni. A ki a fazékat három ütésre széttöri, elnyeri a kitűzött díjt.

Fa-lábon járás.

Ki a gólyával versenyezni akar a nagyokat lépésben: az szerezen magának egy pár két hüvelyk vastag rudat; ennek hossza lehet még egyszer oly nagy, mint a gyermek. Ezek mindegyikére szegeztesen egy-egy talpfát, melyre ráállhasson. Kezdőknél e talpfa elég, ha egy láb magasan van. Készen lévén a fa-láb, a gyermek azokat falhoz támasztja s úgy áll a talpfákra, hogy a rud vége karja alatt emelkedjék ki, s azt

kezével keményen megfogja. Most a kis művész megkísérli lépdelni, s a rudat kezével mindig azon lábához huzza, melylyel épen lép. Ha annyira ment ezen művészetben, hogy futni vagy épen táncolni is képes; akkor a talpfákat feljebb lehet emeltetni. Így magasságát a gyermek egy rőffel is növelheti s mint ilyen a nagyok közé állhat. A testet e közben szépen egyenesen kell tartani, s ki a mellett katonásan.

Sánták harcza.

A játszó mindnyájan sántítanak, jobb vagy bal lábra, a mint megegyeztek. Mindenki választ magának egy ellenfelet. Kezeiket mellükön keresztbe teszik és így törekednek egymást taszítva a súlyegyenből kimozdítani. A taszítás csak váll váll ellen szabados, minden másféle taszítás tiltva van, különösen a mell ellen intézett. Ezen harcznál nem pusztán a testi erő dönt, hanem sokkal inkább az ügyesség. Gyakran egy gyenge küzdő ellenfele támadását ügyesen kikerüli s lehajolva alulról felfelé oly lökést adhat, hogy az a súlyegyent elveszti. Mulatságos az is, ha egyik látszólag hatalmas lökessel támadja meg ellenfelét, ez pedig hasonló ellenlökésre előre hajlik, ekkor a támadó félre ugrik s amaz a súlyegyent elvesztve földre pottyan. Még több ügyességet kíván egy játszónak kettő elleni harcza. Ez esetben különösen arra kell vigyázni, hogy ne jusson két ellenfele közé.

Krónika.

— **Gróf Nádasdy Lipót**, Komárom megye főispánja, e hó 16-kán (tehát épen midőn e sorokat írjuk) nevezetes ünnepélyt ül: főispánságának ötvenedik évfordulóját. Hogy minő fényvel ünneplik meg e napot, ezt a tett előkészületekből is megítélhetjük. A főispánt kétszáz, egyenlően öltözött lovasból álló banderium kíséri a városba. A megyeház termébe 3000 frtnyi költséggel megújították; ugyanannyiba kerül a bál díszítési költsége. Diszbed két helyen tartatik, a megyeház termében 150 vendég számára, s két vendéglőben 300 vendég számára. A költséget a főispán fedezi, A diszbedre csupa ó-borok vannak szánva, valamint 10,000 darab szivar, melyeket a gróf ezelőtt tíz évvel vásárolt, százát 35 frtjával.

— **Csodaszülött.** Gyöngyösről írják nekünk: Mult kedden egy csizmadia felesége egy csodaszülöttet hozott a világra; a kis csodának négy lába, négy keze, két feje, egy dereka volt. Tehát „kétfajú csalogány“ — kicsiben, csak hogy e gyöngyösi csodaszülött nem él.

— **A Deák-család sirboltja.** Kehidán, Zala megyében pusztulásnak indult az a kápolna, melynek sirboltjában Deák Ferencz szüléi és testvére, Antal nyugosznak. A sirboltba nem lehet lemenni, mivel Deák Antal kivánságára, ennek halála után befalazták a lejárást, a mi azért történt, mert korábbi időkben elvetemült emberek a halottak ujjain levő gyűrűkért földúlták a kriptát. Most indítványt tettek, hogy a Deák-család ezen sirboltja köz-adakozás útján javíttassék ki és alakíttassék át.

— **Egy érdekes éremgyűjtemény** látható ezidő szerint a Köztelken. A Mátyus János-féle gyűjtemény ez, mely a bécsi közkiállításra van szánva. E gyűjtemény nem csak mint magánérem-gyűjtemény páratlan hazánkban, hanem egyébként is ritkítja párját mert számos ó-görög, byzanti, római, magyar, erdélyi pénz és érem található benne, melyek a leghíresebb gyűjteményekben alig-alig találhatók elvéve. Mátyus ur e gyűjteményt Bécsben áruba bocsátja és e szándékától csak úgy állana el, ha valamely hazai intézet e becses kincsét megvásárolná.

— **Az esztergomi Sz.-István kápolna**, mely nyolcz oldal- és egy főoszlopon nyugszik, a 12-dik századból való és később az esztergomi várhegy erődítvényeibe vonatván, föléje kazamáták épültek. Mivel e műemlék Magyarországra nézve nagybecsű, a hg.-primás elhatározta, hogy a kápolnát sz. István, az első magyar király tiszteletére stilszerű megújítja. A romok eltávolítása közben a kápolna egyik mellékhelyiségében esatornára akadtak, mely márványlapokkal volt borítva; miután az egyik lap kiemeltetett és megtisztított, egy kép tűnt fel, még pedig a következő részletekkel: A lap alján egy szőlőtőkéből több inda emelkedik fel, mely a tér legszebb felosztásá-

val leveleit és gyümölcseit kitarja; a diszitmény között egy alak áll, mely a jobb kezében levő késsel a bal kézzel tartott venyigét lemetszi; a lap alján még egy alak áll a szőlőindák közt, de ennek csak feje látható, mivel a lap ketté van törve. A mi a mű technikai kivitelét illeti, az ama kor legjobbjai közé tartozik. Az alakok öltözete a tizenharmadik századból való, az öltözet egyszerű, de határozott körvonalai mesteri kézre mutatnak. — A lap, melyre mozaik rakatott, 3 $\frac{1}{2}$ hüvelykes vörös márvány, melyre a fehér és fekete $\frac{1}{2}$ hüvelykes mozaik márványdarabok nagy szorgalommal illesztvék.

— **Egy ur minap** a reáltanoda utcán jöve, egy 10—11 éves kis leányt keservesen sirni, jajgatni hallott és látott maga előtt. Megkérdezvén e kesergés okát, megtudta, hogy szegényt egy asszony, a ki épen azon házból kilépett, megkérte volt, menne el a boltba kávéért, addig ő — az asszony, őrizni fogja a fehérmüt, melyet a gyermek kosárban vitt. A leányka nem gyanítván semmi rosszat, el is ment a boltba, de mire visszajött, többé sem asszony-, sem ruha-, sem kosárnak hirehamva nem volt.

— **A budapesti önkéntes tűzoltó egylet** kiadta jelentését a mult évről. Ebből felemlítjük, hogy tavaly Pesten 6 nagy tűz, 12 tetőtűz, 12 raktár és pinczetűz, 12 szoba és bolttűz, 2 istálló és fészertűz, 41 kéménykigyulás és apróbb, s így összesen 88 tüzeset volt. 5-ör ütöttek vaklármát. A tűzörség összesen 96-szor vonult ki.

A nagyvilágból.

— **Egy nagyértékű királyi palást.** A Szandvich-szigetek királyának van egy *mamó*-ja, — hadi palástja, — mely oly nagy értékű, miszerint alig van egy uralkodónak is hozzá hasonló a világon, legyen az bár a legszebb kelméből a legdrágább prémel befoglalva, s arannyal és drágakövel díszítve. Igen hosszú idő is kellett — kilencz királynak uralkodási ideje, míg ama palást elkészült, melynek hossza két rőf, bősége hat rőf. Az alapkelme finom hálófónadék, melyhez a kicsi, gyöngéd, alig két-hüvelyknyi hosszú tollak ügyesen vannak erősítve. Azon madarak, melyeknek tollaiból ezen aranyfényű palást készült, csupán a szigetnek hegyes vidékén találhatók, s nem esékély fáradságba kerül azokat megfogni. A vadászok először ovatosan kikutatják fészkeiket, s aztán azoknak közelében madárléppel bekent pónákat állítanak. Ha a madarak rá ülnek, többet nem tudnak elszállni s könnyen megfoghatják őket. Hanem azért nem fosztják meg őket sem életöktől, sem szabadságuktól, csak két, a szárnyuk aiatt lévő tolltól; — egyedül ezek alkalmasak a királyi palást készítéséhez, s épen azért nagyon keresettek és drágák. Hanem könnyen képzelhetni, milyen nehéz és fáradságos munka az

olyan palástnak készítése és a hozzá való anyag-
nak megszerzése, s a Szandvich-szigetek királyá-
nak bölcs elővigyázata mindenesetre dicséretre-
méltó, mert, ámbár palástja még új, mégis paran-
csot adott ki, hogy egy másiknak készítéséhez
fogjanak, mert barátja, hogy ilyen drága palástot
sokkal hamarabb lehet *elkoptatni*, mint egy ujat
készíteni.

— A kávé ellenségei. A malabari partokon,
különösen Madras kávéültetvényeiben borzasztó
pusztításokat visz véghez egy kis rovar, sőt azo-
kat sokszor teljesen megsemmisíti. Ez ellenség
annál veszedelmesebb, minthogy jelenlétét semmi
sem árulja el, hanem a kávéfák levelei egyszerre
sárgulni kezdenek, s csakhamar az egész fa kihál.
Egy ültetvényben csak egy nyáron 40,000 kávéfa
veszett ki. Ez ujonnan megjelent rémitő ellenség
ellen még nem tudnak biztos óvszert használni.

Talányok.

1) — Szöllősy Balazstól. —

2) — Deák testvérektől. —

1. 2. 3. 4. Remény, kétség, öröm, bú, szeretet,
Ebben tanyáz, ez ad csak életet. —
5. 6. 9. 10. Ha hőség éget, kedves enyhét ad. —
9. 10. 8. 6. Virágot ápol, gyümölcsessel kínál. —
4. 3. 2. Képezi az öt elem egyikét. —
3. 4. Igy hívják a körnekegy negyedét. —
4. 5. 6. Hazánkban is sok dűledéke van. —
1. 3. 4. 5. 6. Ilyen vidéken járva untalan
Tikkadt az utas s nyugalomra vágy.
1. 5. 6. Habár sietsz, ez messze nem bocsát.
8. 1. 4. 5. 9. 10. Lábunk alatt a föld pusztán csak ez.
1—10. Szép nyári nap' ha eső permetez,
Eget a földdel összeköti ez.

3) — Marikovszky Jánostól. —

2. 3. Mindenre, mi egészséges,
Ezt szokták erre mondani. —
1. 2. 3. Láthatsz követváltáson,
Nagyon sokat egy rakáson. —
8. 5. 6. 7. 8. Száraz ágon ne keresd ezt;
Mert azon ilyet nem lehetsz. —
4. 5. 6. 7. 8. Midőn a tanító tanítja a gyermeket,
Ugyan mit is tesz még akkor egyebet. —
9. 10. Ez pedig egy kis kötszócska,
Sokszor kimondod naponta. —
1—10. Ettől függ népek jövője,
Anyagi, szellemi élete. —

- 4) — Stépan Irénkétől. —
1. 2. 1. 4. 5. Kötög a kebele, hogyha nincsen tele. —
6. 7. 8. 7. Gyászba borul vele a házak teteje. —
1. 4. 6. Hínárba visz: hozzá ovakodva járulj. —
8. 2. 3. 7. Bodroközi helység, híres a papjárul. —
5. 2. 3. 7. Foghattok ti ilyet, hálót ha kivettek. —
1—8. Dalai tudom, hogy kedvesek tinektek. —

Horváth Ludovikától.

- 5) anya
anya
anya anya anya
anya anya anya
anya
anya
anya

Orosz T. és F.-től.

- 6) at at at a

7)

5. 2. 9. 10. 11. Kis fiuk közt sok van ilyen.
9. 8. 10. 3. 2. Ez nem volt a lefolyt télén.
5. 2. 9. Jövő titkát fejtegeti.
5. 6. 4. Vig legény, ki legelteti.
4. 6. 9. Sülve, főve élvezheted.
9. 2. 9. 10. 11. Előbbivel kell vegyitned.
10. 8. 9. Nagynak nem lehet ily neve.
9. 2. 9. Miért nem jó a tenger vize?
7. 11. 1. Mértékek közt megtalálod.
10. 11. 10. 6. 10. Nevét erdőben hallhatod.
5. 2. Minden gyermek ilyen legyen!
10. 6. 3. S e helyhez közel se menjen!
3. 2. 1. Régi nemzet Magyarhonban.
7. 2. Háziállat, mindenütt van.
7. 11. 9. 10. 11. Tyukhussal magyaros étek.
4. 11. 7. 6. 9. 10. 11. Belőle nem emni vétek.
5. 6. 7. 8. 6. 9. Iskolaévnék véget vet.
7. 6. 9. 1. 11. Kerüld jó gyermek e nevet!
10. 11. 9. 9. 11. Szép városa felvidéknek.
1—11. Neve a kis beküldőnek.

Megfejtési határidő május hó 20-dika.

TARTALOM.

A házi szellemek. Elbeszélés. (Képpel.) — Itt van a kikelet. Vers. — A fakanál. Rege. — Az izraeliták husvétünnep. (Képpel.) — Képek a cigányéletből. (Két képpel.) — Visszajöttél fecske. Vers. — A farkas, sakál, róka, hiéna. A sakál. (Képpel.) A róka. (Képpel.) A hiéna. (Képpel.) — Kis köszöntő. Tavasz első napján. — Mulasunk. — Krónika. — A nagyvilágból. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság” szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő K. Beniczky Irma.

 Április 1-től kezdve teljes számu példányok meg folyvást kaphatók.

Kiadja és nyomatja: Franklin-társulat, magyar irodalmi intézet és könyvnyomda. Budapesten (egyetem-utca 4. sz.).